

Firenze

David Oliver Borràs

el
PETIT
editor

Firenze

David Oliver

el
PETIT
editor

Firenze

COL·LECCIÓ

LA SERP

Títol original: Firenze

© *Del text:* David Oliver i Borràs

© *De la coberta:* Fàtima Cortell

© *D'aquesta edició:* David Vidal - El Petit Editor, 2018

Primera edició: abril de 2018

Edita: David Vidal - El Petit Editor

info@elpetiteditor.com

Maquetació: David Vid

Coberta: Fàtima Cortell

www.fatimacortell.es

Directors de la col·lecció: Manel Joan i Arinyó i Francesc Mompó i Valls

Impressió: Byprint

Dipòsit legal: V-1182-2018

ISBN: 978-84-947267-8-1

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida sense autorització de l'editorial qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar qualsevol fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70/ 93 272 04 45).

Fet a Cullera (País Valencià)

Et duré sempre amb mi, dins, fora, a la punta dels dits
i a l'extremitat del meu cervell.

Bukowski

De tu, vull més que paraules.

ev

Mònica conversava amb la seua parella amb un te a les mans, en realitat ell parlava i ella anava posant-se de malhumor.

—No m'agrada el *reggaeton*, el trobe masclista, jo sóc més de Maná –va dir ell.

Ella recordava una estrofa de la cançó de moda: “*Soy tu dueño de los pies a la cabeza / Tú eres mi fortuna y mi riqueza / Dime que ningún otro te interesa / Seré el único plato en tu mesa.*” No li agradava eixe romanticisme posseïdor.

—Saps? M'agrada tornar a casa i que tu ja estigues ací. Que estiga tot en marxa i que la cuina faça ja oloreta a sopar. És una de les coses que valore del fet que treballes només de matí.

Ella no pensava que treballara “només de matí”: treballava tot el dia. La maleïda cuina no produïa l'olor a sopar del no res, prement-hi un botó.

—Tens molta roba. A mi, no m'importa que et gastes diners en roba, ja saps que encara que jo porte més diners a casa que tu sempre he dit que una vegada en el pot comú els diners són dels dos. Senzillament dic que tens massa roba a l'armari.

Ell posava més diners al pot eixe i pensava que això li donava el títol d'administrador.

—No t'ha de molestar que mire a les nostres amigues, al cap i a la fi si es vesteixen amb eixes faldilles i porten eixos escots és perquè busquen que els homes les mirem.

—Laia i Maria també? Lesbianes, elles, i guapíssimes les dues, que, sabent-ho, llueixen la roba millor que jo i ara m’acabe d’assabentar que es visten per a tu els dissabtes quan sopem tota la colla junta! —li va amollar tota despitosa.

No s’hi va poder resistir més. Va deixar la tassa de te encara fumejant i li va fer un bes. Va agafar la bossa de mà i va eixir de casa, no volia fer tard a la feina eixe dia precisament.

Va entrar a l’edifici de l’empresa i va avançar pel corredor que portava al despatx de la cap de personal. Mònica va obrir la porta i va veure que al lloc de la seua cap de personal hi havia Vanessa. Tot i la sorpresa que es va endur en veure-la li va deixar anar el que portava rumiant tota la nit, sense pensar-s’ho més:

—Accepte el trasllat a la nova sucursal de Firenze. —li va dir decidida.

—Perfecte! —va dir la seua cap.

Vanessa era la mestressa de l’empresa, no la gerent: la mestressa. I després li va dir que volia estar present en un moment tan important. La xicota pensava que li dedicaria unes paraules d’agraïment, no era fàcil acceptar un canvi no solament de treball sinó també de residència.

—Bé, Mònica, anem per feina: abans d’anar a Firenze has de parar a L’Espluga a fer una gestió important —va dir Vanessa sense preàmbuls.

“Vaja, això és anar al gra” va pensar Mònica.

—Hi ha una reunió amb les empreses amb què tenim interès d’associar-nos per comercialitzar el vi blau.

—El vi blau serà per a nosaltres? —havia dit Mònica.

Era un secret a veus que La Casa, com li deien a l’empresa, estava interessada a comercialitzar per a tot l’Estat Espanyol el vi blau.

El vi blau no era ben bé un vi, era un experiment que s’estava fent amb eixa denominació, però no mereixia ni dir-se “vi”. Hi havia molts interessos en contra del nou

producte però com que estava entrant molt bé a les taules dels restaurants calia posicionar-se amb ell. I la posició de l'empresa comercialitzadora de vins i licors de la Vanessa, "La Casa", era de progressar contínuament. Per això quan va rebre l'oferta creuada d'un dels cellers més importants de la Conca de Barberà juntament a un estrany grup inversor italià no va deixar d'estudiar el tema. Finalment "La Casa" tenia els seus propis plans per al vi blau i comptava amb Mònica per tal que l'ajudara a mantindre la relació amb els catalans, però la part italiana no li apanyava gens.

—En principi hauria d'anar una altra persona, però no em refie. Vanessa es va estalviar de dir el nom de Santi— La discreció no és el seu fort i no sé fins a on podria arribar a xerrar allà a L'Espluga. Hi aniràs tu.

—La cosa és senzilla -va continuar explicant Vanessa. Et passarem el dossier que hem treballat amb la nostra contrapart europea, la gent de Firenze, amb qui després treballaràs. Un representant italià també serà a la reunió. Anem a partir-nos la distribució: Catalunya per als de L'Espluga i la resta de l'Estat per a nosaltres. Els diners els posen uns inversors que coneix l'italià: russos.

—L'Espluga... el cas és que hi tinc un conegut —va dir Mònica per fer veure que coneixia la zona. I crec que era de família vinatera, també...

—Ah sí?

—Sí, Guillem. Guillem Fontcuberta.

—El Celler Fontcuberta és on aniràs.

—Ah! Què em dius?

A Mònica se li va trencar el color, en el fons no tenia gaires ganes de tornar a veure Guillem, era una història acabada. Però no diria res.

—Bé. Això és tot. T'envie el dossier per mail i prepara't per a eixir aquesta vesprada. Hi passaràs el cap de setmana.

Quan va baixar del tren, que havia arribat amb retard a Tarragona, es va quedar sorpresa de trobar-se al seu

examant esperant-la. “Ens ho ha manat així la teua gent, no és cosa meua”. Li havia dit ell aparentment incòmode també. El viatge de mitja hora en cotxe per Constantí, La Pobla, Masmolets, fins a les instal·lacions de l’empresa a L’Espluga de Francolí no va ser agradable, malgrat que el cotxe, com no, era d’alta gamma i ben confortable.

En arribar al rebedor del Celler Fontcuberta va veure que estava tot en marxa, ja sols quedava la meitat de la gent pel que semblava tot veient els plats buits. Mònica es va dedicar a beure i a allunyar-se del seu ex tot el que va poder. Les dues coses amb molta decisió.

Amb aquella estratègia la nit va acabar sense haver pogut parlar amb el tal Flavio de Firenze, es trobava tan marejada que va demanar que algú la portara a l’hotel. Guillem es va oferir, per a disgust d’ella.

Mònica no es va saber negar. La nit havia arribat a un punt en què ja no li resultava tan desagradable com abans... com sempre.

Ell, també un poc marejat, conduïa el cotxe per la foscor dels caminals. Va veure com la seua acompanyant obria un ull.

—Hola guapa, ja has dormit prou? —li va dir passant la mà de la palanca del canvi de marxes a la cuixa, ella se’l mirava estranyada.

—No. Bé, no dormia vull dir. On anem?

—A l’hotel, a l’hotel... O vols que anem a un altre lloc?

Li va pujar la mà cap amunt, fins a l’entreceix.

—Oh! —va dir ella— estic beguda, i així la cosa no... L’alcohol i la luxúria fan mala parella.

Guillem va agafar el volant amb les dues mans per completar la maniobra amb el vehicle, va aparcar, va tancar el contacte i el motor del cotxe es va parar. Amb un ràpid gest es va girar cap a ella i la va besar.

—M’agrades també perquè veus vodka, vas begut però no et fa mal gust la boca —i va rebre un altre bes més llarg.

—Mmmm... I a mi m'agrada que t'agrade. Només sent que no pugues gaudir-me amb tots els teus sentits... Sense deixar-li temps a contestar, amb una mà va accionar la palanca que alliberava el seient i amb l'altra va acompanyar el pes d'ella cap a baix, deixant-la pràcticament gitada.

—Ei! -va exclamar Mònica— No, no, no! D'això res!

—Què?

—No se què t'ha fet pensar que tenies la més mínima possibilitat, no vull res d'això. Ara ja no! —li va dir tallant.

Guillem no sabia com reaccionar. No va dir res.

—Anem. Porta'm a casa. A l'hotel, vull dir. Per favor.

—D'acord.

El xicot es va resignar mentre ella es barallava amb el seient per dur-lo al lloc. El cotxe va moure i no es digueren res més fins que arribaren a l'hotel.

En arribar a l'hotel, un recepcionista endormiscat els va obrir la porta de vidre de l'entrada mentre Guillem treia la bossa de viatge de Mònica i ella s'ho mirava tot sense dir res.

—Bona nit Sr. Fontcuberta —va dir el recepcionista cansat ja de sostindre la porta oberta. “Encara em tocarà aguantar un acomiadament de nuvis a estes hores” -va pensar.

—Bona nit. Acompanya la xica guapa, crec que no està per a res. Bona nit Mònica. —li va dir palplantat ja al costat del cotxe i amb la porta oberta.

Ella va entrar i es va deixar dur pel recepcionista mentre escoltava allà lluny com el cotxe accelerava ràpidament. Es va gitar vestida, no va tindre ni ganes de desfer el llit i la son, ara sí, la va prendre amb urgència. Ja no va poder veure que li entrava un missatge al mòbil.

L'endemà de matí es va despertar amb un mal de cap enorme. Es va veure amb tot el vestit arruat, i va anar a mirar el mòbil instintivament, no recordava gens l'agenda

del dia. Hi havia dos missatges del Fontcuberta: un del celler, l'altre de Guillem. Va mirar primer el del celler. "A les 9h un cafè amb Flavio de Vitivinícola Fiorentina i el Joan, gerent dels Cellers Fontcuberta". Va mirar l'hora. 9:34h... ja no hi arribava. Va seguir llegint. "A les 10h presentació del projecte a la sala de reunions del celler". Va fer un bot cap a la dutxa mentre confiava que el bany estiguera equipat amb els sabonets i tovalloles de rigor. No hi havia temps.

Amb la sort de cara pel fet que el celler estiguera tan a prop de l'hotel encara va arribar a la reunió a les deu i cinc, mentre s'estaven allargant les converses del cafè, va seure on hi havia un cartell amb el seu nom i el de l'empresa de la Vanessa i va obrir la carpeta per no mirar a Guillem, que també era a la reunió.

La sala era molt funcional, amb una taula en forma de U que encarava a una pantalla on s'estava projectant tot de xifres sobre el projecte de comercialitzar el vi blau. Mònica va tornar a mirar el mòbil i va obrir el missatge de Guillem:

"Em sap greu com em vaig portar anit, però no em vaig poder resistir. Tinc moltes ganes de tu."

Mònica no va dubtar a escriure una ràpida resposta, no deixaria que una borratxera la portara de nou als braços del mala persona aquell, encara recordava els mals moments que havia passat amb ell. De cap manera. Va escriure apressada:

"Mira, véns a buscar-me com un surfista busca una ona que el transporte i jo sóc ara per a tu un mar en calma. Millor vine a prendre un bany tranquil i em gaudiràs més". En enviar el missatge va deixar el telèfon damunt la taula.

A Flavio no li va passar desapercbut el gest. I Guillem, en notar la vibració del seu telèfon, es va remoure a la cadira, va treure el seu mòbil i va llegir la resposta de la xicoteta. Molest i furiós per la resposta, que havia tardat

tota una nit d'arribar, també va deixar el telèfon damunt la taula, però de manera tan brusca que son pare, que estava explicant el powerpoint projectat, va interrompre la xerrada.

Flavio mirava preocupat l'escena fins que el Sr. Fontcuberta va continuar explicant gràfiques que feien trempar, pels beneficis promesos, a tota la sala.

En acabar la projecció, quan tothom voletejava per la sala comentant els detalls, Mònica es feia un resum mental: amb la pasta d'uns russos que coneix el tal Flavio anem a fer-nos amb el compte dels bascos que han inventat aquest vi. Com ací tots estan pensant que en un tres i no res se'n van d'Espanya necessiten un cap de pont que serem nosaltres a Gandia. Bé està, tot és deixar-se voler. Fàcil. Es va alçar a saludar Fontcuberta pare.

Mentre Flavio parlava amb Guillem:

—Aleshores què?

—Res, anit estiguérem fent-nos l'última Mònica i jo —li va contestar Guillem, evasiu.

—I penses que podràs fer el que hem parlat?

—Sí, és clar. Les càmeres estan preparades. Me l'enduc al despatx, li faig dir tot allò que ens ha dit el teu contacte a Gandia: que sabem, per ara, les valencianes es volen fer amb la part grossa de tot el negoci posant la pasta amb la seua amiga, que t'han sondejat perquè t'ho deixes estar... i després li passem les gravacions a mon pare. Tot el dossier que ens ha enviat està en un *pendrive* connectat a l'ordinador. Tan sols cal afegir la gravació que farem ara i tenim el pack fet!

—Correcte! —va assentir Flavio— amb això després hauràs d'oferir als bascos la nova empresa que hem fet tu i jo i tranquil·litzar-los que tot continua igual però...

—...amb Vanessa fora i la pasta del mercat espanyol per a nosaltres —va acabar la frase Guillem.

A l'altre costat de la sala raonaven el Sr. Fontcuberta i Mònica:

—Aleshores, què t'ha semblat? Ho veieu bé des de Gandia?

—Sí, però no acabe d'entendre, jo, dues cosetes...

—Digues —va mostrar-se inquiet el Sr. Fontcuberta.

—Primera, per a què necessitem els italians? Vanessa diu que coneix una empresa inversora, valenciana també, amb la qual quedaria tot més... en casa... més que amb capital rus, no?

—Bé, sí. L'empresa que dius és la d'Alícia, no?

Mònica es va quedar amb la paraula a la boca, volia anar de sabuda i a aquest home seria difícil de sorprendre.

—Sí, correcte. Alícia.

—Bé, els diners ens arriben d'Ivan, de Rússia, van a Firenze i Flavio ens els deriva a nosaltres. El rus és l'antic soci de l'amiga de la teua mestressa. De fet, el mateix que la va introduir en aquest món d'inversions d'alt risc... i que, com a premi, va estar a punt d'entrar en presó, falsament acusat, per una cosa que no havia fet.

Mònica no sabia què dir. De tot el que li contava, no en sabia res.

—Vanessa volia anar a les branques, nosaltres hem anat al tronc. Serà Ivan. I l'altra cosa? —va preguntar tallant.

—Bé, no sé... No és per ser pessimista, jo sé que ací tot-hom té molta il·lusió i han posat molts diners també en el procés... però de veres creuen que tot anirà tant de pressa i que aconseguiran la independència i que...

—Sí —va dir ja molt molest el Sr. Fontcuberta— el procés és imparable i cal assegurar els negocis més enllà de la política. Res no ens agradaria més que poder seguir comprant i venent a Espanya quan tot acabe. Espanya és un mercat molt interessant per a Catalunya. No deixarem que la política ens faça perdre diners. El que no sé és sí esteu interessades les valencianes. Comence a tindre els meus dubtes.

Mònica pensava que pitjor no podia anar la cosa i va voler recular.

—No, a veure. Que eren coses meues. Vanessa no m’ha dit res d’açò. Ha estat collita pròpia —va voler fer una gracie-ta agrícola per distendre però sense massa èxit.

Just en eixe moment arribava el fill dels Fontcuberta.

—Pare, m’enduc una estona Mònica, li vull donar els detalls del dossier. De seguida tornem.

El Sr. Fontcuberta va fer un so gutural amb la boca, una definició sonora d’indiferència gran per qualsevol cosa que féra el seu fill.

La parella va caminar per un passadís, ell davant, ella darrere, previnguda, fins que arribaren a la porta d’un despatx que ell va obrir. La xicota tenia la sensació d’haver eixit del foc per caure a les brases, tenia moltes ganes de sortir-ne. En canvi Guillem, amb gest afable, li sostenia la porta oberta i la convidava a entrar a un despatx molt ben il·luminat que a ella li va semblar la cova d’un drac.

Guillem va tancar amb forrellat tan aviat com va entrar i es va recolzar a la porta, amb les mans al darrere, tot sostenint el pany. A Mònica no li va fer gens de gràcia l’escena. Es mirava la sala buscant una altra eixida que no existia. Era quasi tot decorat amb acer: les guies de les cortines, el respatller del sofà que era una barra de la qual penjava una tela encoixinada, a la tauleta que hi havia al costat del sofà s’hi plantava una lampadeta amb base i cap quadrat, ple d’arestes, units per una barra massissa. Tot acer.

—Saps? Preferiria que m’enviares la informació en pdf per mail. Deixa’m eixir.

—Val, en pdf, ho tinc tot aquí. I va assenyalar un *pendrive* que parpellejava enganxat a l’ordinador.

—Bé, ja l’agafe jo —va dir Mònica acostant-se a la taula on estava el portàtil.

—No! —va cridar Guillem interceptant-la al vol.

Sense voler es va posar darrere de Mònica i la va estrènyer entre ell i la taula, sostenint-li la mà.

—No, no el lledes. Està gravant...

—Gravant quina cosa? —va dir ella.

—Tot —va dir ell assenyalant, sense soltar a la xicona, una falsa làmpara posada damunt el quadre que hi havia a la cadira darrere la taula.

—Deixa'm.

—Anit no et resisties tant. No m'ha agradat el teu mis-satge hui.

—A mi tampoc em va agradar allò d'anit —va dir "allò" amb un to de menyspreu.

Guillem la va deixar anar i ella es va refugiar al costat del sofà, allunyant-se'n. Però ell s'hi va acostar i es va llençar a besar-la.

—No! —va dir ella— No vull!

D'una sacsejada la va tirar al sofà. Ella se'l mirava atemorida. El cap sobre el braç del sofà, va anar allargant la mà, palpant cap a la tauleta de nit. Buscant alguna cosa a la qual agafar-se.

—Saps què hi ha al *pendrive* eixe? Tot el pla de la teua Vanessa per deixar fora del negoci a Flavio i apanyar-se amb mon pare, sols t'ha enviat a tu per cobrir les aparences amb ell —va dir el xicot acostant-se-li encara més. Però et puc ajudar, li podem fer la volta, fem fora a Flavio i fem el negoci nosaltres. Mon pare i Vanessa s'entendrien i tu i jo podríem passar temps junts...

Guillem estava amb un genoll damunt el sofà, immobilitzant Mònica.

—Només m'has de donar més del que em vas donar anit—li va suggerir.

Aquesta vegada va aprofitar que baixava el cap per besar-la per fer-li un fort cop amb la làmpara d'acer. Amb una de les arestes li va fer un bon trauc del qual va començar a brollar sang.

Es va alliberar del seu agressor i abans d'anar cap a la porta va agafar el portàtil. Mentre n'extreia el *pendrive* veia com el xicon, ferit, s'incorporava agafant-se el cap.

Li va llençar el portàtil al rostre. Va encertar, novament, de ple en el cap de Guillem que va caure sobre el sofà. En el moment que Mònica eixia, tota tacada de sang, va ensopegar amb Flavio que la va retenir agafant-la pels canells.

—Mònica! Què ha passat? Estàs bé? —li va dir.

—Deixa'm! Deixa'm! —crirava mentre es desfeia de l'home que la sostenia i se n'anava corrent cap a la porta. Flavio va obrir la porta del despatx i es va trobar tota la sala esguitada de sang del xicot malferit.

—Ha agafat el pen! He d'anar a per ella! —va dir Guillem espantat en veure'l entrar.

L'italià el va mirar amb menysteniment i li va dir molt sec: —Vés. I quan tornes en parlarem —ensenyant-li, al mòbil, la imatge congelada assetjant a la xicona. Al telèfon, tenia la gravació de les càmeres.

Mònica havia aconseguit fugir i a la porta del celler va pujar a un dels taxis que esperaven alguns dels assistents per tornar a casa. Va demanar que la portaren lluny d'allà, on fóra. No sabia ben bé si anar a la policia, a l'hotel o a l'estació de tren directament.

Guillem va pujar al seu BMW i va enfilegar la carretera darrere del taxi. Flavio va marcar un número al seu mòbil.

—Digueu? —va contestar una veu en rus.

—Hola, sóc jo. Tenim un problema. El fill del Fontcuberta ens vol vendre a les valencianes.

—Ha fugit amb el seu cotxe, un BMW S7, negre, matrícula JWD, els números no els sé.

—Teniu gent ací, veritat? Us n'ocupeu, no?

No va obtindre cap resposta. Millor, al telèfon no calia donar gaire informació. Ivan li ho havia dit, però els nervis l'havien traït.

Des del seient de darrere del taxi, Mònica va veure com un tot terreny eixia sobtadament d'un camí perpendicular a la carretera per on circulava el BMW de Guillem i el va envestir fortament. El xoc es va produir tot just abans

que el BMW entrara al pont que salvava el barranc de La Trinitat per on ja circulava Mònica i el va fer caure costera avall. El vehicle va fer unes voltes de campana pel llit del barranc fins que es va estavellar contra una paret de formigó que, paradoxalment, s'havia construït per donar més seguretat al pont. L'impacte va ser tan gran que a Mònica li va semblar escoltar-lo.

Una sensació estranya va envair la xicona, una mescla de tranquil·litat, venjança acomplida i desassossec pel final tan violent d'una persona. Per la lluna posterior del taxi mirava el tot terreny negre, immòbil, creuat a la carretera que s'havia detingut tallant l'accés al pont a la resta de vehicles que venien darrere del BMW. El vehicle en ell mateix tenia un punt d'insolent, com exhibint-se sense vergonya davant els altres cotxes que no gosaven acostar-s'hi. Va fer una maniobra i va enfilem un camí secundari dels que omplen la comarca, escapolint-se de les mirades atònites de la resta d'ocupants dels cotxes parats que començaven a baixar, marcant amb el telèfon els números dels serveis d'assistència perquè vingueren a recollir el cos trencat del conductor que eixia pel parabrises del seu BMW al fons del barranc.

El taxi amb Mònica aconseguia arribar a l'hotel, va parar-hi el temps just per replegar la seua bossa i enfilem cap a l'estació de tren, camí de Gandia. Allà ho explicaria tot a Vanessa.

Mentre, Flavio va fer una altra telefonada, aquesta a Gandia:

—Hola! Quina sorpresa, no? —va dir una veu al respondre— passa alguna cosa?

—Hola Santi, sí. Passa que la xicona que ha enviat la teua dona té tot el que ens feres arribar. Ho porta en un *pen-drive* que li ha furtat al torpe de Guillem.

—Vaja, estem fotuts. Què vols que faça?

—Recupera el *pen* i me'l portes.

—A l'Esplugu?

—A Firenze, tinc ganes d'ensenyar-te la ciutat... —va dir Flavio amb veu seductora.

Eixa vesprada de diumenge Vanessa i Mònica ja xerraven a la cuina de la primera davant dos tasses de te. Mònica visiblement nerviosa, la seua cap intentant tranquil·litzar-la:

—Dis-me, la decisió és definitiva? No tornaràs a l'empresa?

—No. Vull dir sí, és definitiva. No tornaré. —va dir agafant la tassa amb les dos mans, com volent reconfortar-se amb el calor que desprenia la tassa fumejant.

—Bé. Però hi ha dos coses...

—Digues —va dir més tranquil·la, el “bé” de Vanessa li va sonar molt bé.

—Abans de moure cap a l'Espluga feres la gestió aquella que et vaig demanar per al grup de ioga? Que et va dir Marc?

—Ah, sí. Anirà, vull dir te'l portaré. Estava un poc apàtic, en general ell sempre és apàtic...

—Apàtic? —la va interrompre Vanessa.

—Sí. Ell és així.

—Vaja, primera notícia, no és el que m'havien dit.

—Bé, no se. Jo el trobe desganat. Però no patisques, s'ha compromès, vindrà.

Mònica recordava la vesprada del divendres abans d'eixir cap a l'Espluga que va voler acabar fent-se unes copes amb els amics i veia a Marc pensarós, havien passat a comboiar-se per a una classe de ioga. Ell no feia pinta de ser de ioga, però com la resta del grup havia agafat la iniciativa amb entusiasme, havia acabat deixant-se dur. Aquella setmana, al grup de “singles” dels segons divendres de mes, es va treure el tema d'acudir a una classe-demostració de ioga on la primera classe era gratuïta

i si agradava triaves un grup i unes hores a la setmana, repartides en dos dies. La gent es va apuntar de seguida. Què podia eixir mal?

Un contundent “Sí, compteu amb mi!” del xicot va deixar a Mònica amb la satisfacció de la feina encomanada ben feta.

—D’acord. Moltes gràcies. —va dir Vanessa en un to tan suau que Mònica encara es va relaxar més.— Ara sols queda deixar-ho tot en mans de la policia.

—Si. Però m’has dit que no vaja a comissaria que...

—Correcte. Pense que hem d’usar altres mitjans, hem de buscar gent especialitzada en casos com aquest.

—“Casos com aquest”, m’agrada com normalitzes qual-sevol situació dramàtica. Fas que oblide el mal tràngol que vaig passar allà i tot.

—Eixa és la idea. Ves-te’n, descansa uns dies; la parella nova s’incorpora demà dilluns. Els he deixat l’apartament d’ací baix.

Mònica no va dir res més. Va fer un nou glop al te que ja no estava tan calent. A poc a poc anava arribant la serenitat.

—I aquesta parella ens va a ajudar? —va preguntar.

Vanessa va veure la necessitat de tranquil·litzar-la i va decidir contar—li com anava la cosa.

—Aquesta parella coneixen Alícia, la inversora que ha de substituir als russos que porten els italians. De fet me’ls va presentar ella com una manera de desfer-nos de Flavio. Són part de l’equip que treballava en la investigació de delictes de blanqueig i... assassinat.

—Saps? No m’estranya gens. Després del que he vist allà a l’Espluga. Aquesta gent és capaç de tot.— Va dir Mònica.

—Sí, tenen uns mitjans molt expeditius. Hi ha que anar amb compte. Per això Fina porta de reforç a Carles, un policia que ja la va ajudar en una investigació anterior. Són un equip ben compenetrat.

Vanessa va veure com la xicota s’asserrenava del tot. Va decidir continuar apretant-la un poc més:

—I... que hi vas a fer amb la teua vida? Ara que no te'n vas a Firenze canvia el teu pla de vida? —li va preguntar. Mònica, sobtada per la falta de delicadesa de la seua cap no va saber què contestar. Havia passat d'una cordialitat tan confortable a una indiscrecció tan incòmoda en tan sols uns segons que es va quedar muda.

—No, bé sí, perquè la meua vida es farà ací, a Gandia, no a Firenze, però en allò essencial, en allò que no és veu als ulls, no va a canviar.

Vanessa se la va quedar mirant en silenci, volia més detalls.

—Em sap greu ser tan directa, igual et sembla mal educada i tot —va puntualitzar Mònica— però no necessita cap home.

—No?

—No. Mira, no com tu ho estàs entenent. A veure. —va agafar la tassa de té amb les dos mans, com buscant una cosa a la que agafar—se mentre li plantava cara a la forma de vida que representava la seua, ara ja, ex-jefa.— Jo vull una parella que estiga amb mi però que jo no tinga la sensació que li dec res.

—Per supost.

—No, per supost no. No parle de diners, tu eres rica, eres l'ama de l'empresa i saps que si estàs amb el teu home és perquè vols. Però estem parlant del compte emocional, no del compte bancari.

—Del compte emocional.

—Sí, mira jo vull una persona amb la qui estar però sense estar. A qui sàpia que li atrac, que li faig goig però sense haver d'estar pensant amb ell a tota hora. O no, si no vull. Vull tindre el meu espai, però més enllà d'un anar de copes amb les amigues. Si eixa és la màxima llibertat que m'ha de donar... és poca.

—Vull poder anar-me'n de festa amb les meues amigues i... amb els meus amics. Vull que quan torne a casa, borratxa probablement, no em tire el puro i no em tinga

compassió, que m'ajude a desvestir-me i em pose al llit amb mimos i dormim, de dormir, junts. Que a l'endemà siga comprensiu amb la meua ressaca i que no m'exigisca massa. I que un dia siga ell qui se'n vaja amb els seus amics, i amigues, i jo no estiga convidada, perquè ell pot estar bé amb mi però la seua colla "de sempre" no m'ha de voler ni jo he de voler agradar-los a tots. Ni a totes. I vull que em trobe a faltar quan no estiga, no ens equivoquem. Vull que li agraden altres dones, però que siga amb mi amb qui vol estar. Això m'agradaria molt; saber que hi ha la possibilitat de que se'n pot anar amb qualsevol altra però que ha decidit, cada dia, estar amb mi.

Vull tindre projectes amb eixa persona i poder parlar amb ell de com seria el nostre apartament ideal: la decoració, els mobles, l'aixovar... encara que després igual no anem a viure junts mai.

Vull tindre pors i que eixa persona les tinga amb mi, que li pregunte "Què fem?" i que em diga "no se" abans que esperar que traga una ruta ben clara de cap futur que està per fer i que vull que fem entre els dos. No que em porte ell.

—Ah! —va dir Vanessa per confirmar-li que estava escoltant—.

—Tindre pors, inseguretats, dubtes... i que quan estem junts no m'importen. No fer-lo vindre per consultar-li res, ni per demanar-li parèixer, ni consell. Sols per a que m'escolte i acabem parlant d'altres coses que ens agraden als dos i tornar jo als meus dubtes i pors molt més contenta i feliç sols per haver compartit amb ell unes hores junts. I solventar-me jo els problemes. Dir-li un "no m'has ajudat a res però m'ha encantat sentir-te al meu costat, m'agrada com m'escoltes"

—Vull dormir amb ell quan acabem de fer l'amor a sa casa, vull saber quan està treballant i no el puc destorbar, o que si el destorbe no em tornarà els missatges i no enfadar-me per això.

—Però —va dir Vanessa un poc aclaparada per tot plegat— això és estar soltera.

—Sí, exacte, soltera però amb ell.

Vanessa es va quedar callada un moment, tenia davant seu una dona que no havia sabut valorar en la justa mesura, l'havia enviada a la gola del llop i se n'havia sortit. I al tornar no es trobava asustada i acovardida. Era per llevar-se el barret davant d'ella. Va tornar a anar per feina, mirant ara a Mònica amb altres ulls.

—I, una cosa més, necessite saber on està el *pendrive*. Encara que no se si és segur que m'ho digues ací, de vegades pense si aquestes parets no tenen orelles... —li va demanar.

—Orelles?

—Sí —va dir Vanessa pensantosa— Santi no és de fiar. I fa temps que se m'avança en detalls que abans ni tenia en compte. Així que sospite que em vigila d'alguna manera.

—Ja et dic jo que sí. A l'Espluga sabíen moltes coses que s'han parlat en aquesta casa. Aleshores no t'ho dic?

—Sí, segurament seran paranoies meues. Dis-m'ho. He de recuperar-lo i si tu no vols tornar per ell...

—Està al test de la planta de Pasqua que ens regalàreu per Nadal, a la meua taula del despatx. He passat pel despatx abans de vindre a vore't. No sabia que fer-ne d'ell. Però no vull saber res. Ni he vist el que hi havia a dins.

Dilluns de matí Santi es movia estranyament pel despatx de Mònica, qui feia dies que no estava per la casa, des de que se n'havia anat a l'Espluga. Nora ho veia tot. El cap de l'empresa tenia la porta oberta i el va entreveure com agafava i deixava, amb cara de satisfacció, un objecte rectangular menudet de dins el test d'una planta que hi havia damunt la taula de Mònica. Quan Santi va eixir, anà a buscar-lo. Amb una mirada en va tindre prou: un llapis de memòria, va memoritzar les característiques. El va deixar on estava i va decidir comprar-ne un d'igual i substituir-lo; així després se'l miraria a casa.

Un món de noves possibilitats se li venia al cabet de la xicona.

Carles feia la volta a l'edifici, passant per davant de la porta amb el cotxe. Quan es va situar al carrer de darrere em va fer un missatge: "Jo ja estic, no et veig". Eren quinze minuts abans de l'hora però sabia que jo no tardaria. Va rebre la resposta "Has passat per davant de mi i m'has ignorat".

Va tornar a posar en marxa el cotxe i el va situar davant de l'edifici. Va aparcar. Em va veure guardant-me el telèfon a la bossa de mà, tot dirigint-me a la porta de l'edifici on havien quedat: la Torre Laia, un nom curiós.

—Ei, Fina, has arribat prompte —va dir ell.

—Eres un lent —vaig contestar.

—*Bisous*. —va demanar el xic

Ens férem un bes imperceptible, als llavis. Ell no va donar opció. A mi, el gest em va agradar. M'esperava els dos besos de rigor, a les galtes. Aquell detall em va sorprendre. De seguida vaig pensar que Carles no sols venia amb ganes de treballar.

Ja dins l'ascensor ho vaig confirmar. Sense cap mirament, se'm va acostar i em va besar, llargament, apassionat i sincer. Em va tornar a pillar de sorpresa. Em vaig deixar fer, ell va confondre la meua passivitat i va abandonar les formes delicades; va començar a grapejar-me: els pits, el cul... el bes cada vegada més intens. Finalment l'ascensor va parar, les portes es van obrir i ell es va separar.

Jo em recomposava la melena mentre observava com ell obria la porta, feia una mirada a l'interior amb precaució i entrava davant. Després em sostenia la porta amb una mà mentre em convidava a entrar teatralment amb l'altra fent un moviment cap a dins.

Sense temps ni per a deixar la bossa de mà en cap lloc, encara penjada al braç, em vaig dirigir al xicot:

—On està el soldat fred i contingut que li he demanat a Vidal? Besa'm, estàs molt nerviós i necessites un moment de relaxació. Però fes-ho millor que a l'ascensor.

Ell es va sentir al·ludit, em va rodejar amb els braços, em va fer cap a ell i em va tornar a besar, amb passió i aleshores em vaig despegar d'ell. Li vaig agafar la mà i el vaig dur al llit.

Carles pensava que per fi havia arribat el moment desitjat, anàvem a rodar per tot el llit. Vaig notar de seguida les ganes sols en mirar-li la cara amb els ulls encesos. Però li vaig dir:

—No t'equivoques. Et vull relaxar però no de la forma tradicional. Vas a tastar les meues mans. Tomba't... cap avall nene, cap avall.

Obedient, es va despullar. Es quedà posats els calçotets, vaig programar el telèfon... Natalia Lafourcade va començar a sonar:

*Si no pueden, no pueden, no pueden, no pueden quererte
como yo, como yo, como yo que tanto te he querido.*

*Si no saben, no saben, no saben, no saben besarte
como yo te he besado*

sin esperar nada a cambio.

*Tu cariño, cariño tan frágil dentro de mi mente
hace noche los días.*

No vivo si sigues ausente.

Si no saben no quieren creer

que tu amor es sagrado

y yo lo tengo guardado

y muy profundo enterrado.

Jo em despullava també, però guardant les distàncies, quedant-me sols vestida amb unes bragues de blonda negra, precioses. Carles es va estirar cap per avall i jo em vaig situar damunt d'ell, a sobre del seu cul, fent moviments

amb la pelvis mentre m'untava les mans d'oli. Em vaig acostar al coll i li vaig fer dos besos imperceptibles, com assenyalant el final del trosset passional del dia i donant vida a un moment de relaxació, si és que amb una dona com jo a dalt algú pogués estar tranquil. De fet, Carles va notar que el seu membre començava a tenir una erecció. No era bon moment. La va ignorar. Es va concentrar en el meu alè que li bufava el coll.

Vaig continuar besant-lo, suaument, lentament. Després vaig començar a passejar les mans per l'esquena, cada centímetre, cap avall. Més oli. Fregada de mans per escalfar-les. Notava la tensió acumulada al coll, als múscles, a la part de dalt de l'esquena. Vaig començar el massatge allà. Em vaig obligar a concentrar-me en l'esquena que tenia al davant. Sabia que en el moment que alçara les mans del seu cos, botaria com si tinguera un ressort. Pràcticament nua damunt d'ell, oferint-li un cos que no podia veure, em sabia controladora. Vaig decidir allargar el moment relax.

Vaig pressionar amb molta suavitat el coll i els dos costats de la columna vertebral, de dalt cap a baix. Ja havia entrat en calor l'esquena i amb les mans planes passejava per tota la superfície, d'un costat a altre masegant músculs i, a poc a poc, baixava, a la part inferior de l'esquena. Vaig continuar el massatge fins que no va quedar un raconet sense oli. Vaig seguir baixant, cap a les seues cuixes. Aleshores em vaig parar. No sabia exactament en quin moment de la frega havia decidit canviar el meu punt de vista cap a un altre tipus de contacte físic.

—Fes la volta. —li vaig dir.

Els calçotets plens evidenciaven les seues ganes. Jo em vaig acoblar maliciosament al damunt, encaixant les pelvis, quasi fent-li notar cada dibuix de la meua roba interior de tant que l'apretava. Vaig tornar al massatge. Pel pit, l'abdomen, tornava a pujar a fregar-li els braços, els bíceps. Em va agafar els braços i em va dir:

—No *ma belle...* ara vull utilitzar jo les meues mans. Carles va baixar les mans recurrent-me els malucs fins el *coulotte*. Jo em vaig alçar perquè em podera baixar totalment la roba interior. En dos moviments ràpids ens vam despullar i jo, mentre l'entretenia amb un bes llarg, m'encaixava el membre erecte en la cova de les meravelles. Les mans, plenes d'oli encara, no van deixar de fregar-li-la mentre ell es feia el babau per allargar eixe moment en què jo el tocava i el portava al lloc. Aleshores vaig començar a cavalcar-lo, amb moviments rítmics de darrere a davant. Vaig deixar de besar-lo per alçar-me i mirar-lo amb perspectiva. Ell investia des de baix, alçant-me en cada moviment. Quan aconseguiren compassar el ritme va obrir els ulls i jo em vaig mossegar el llavi mentre emetia el primer gemec. A Carles li va vindre al cap la gravetat quasi zero de la Lluna i les amazones que, com jo, cavalcarien els seus amants tenint compte de no enlairar-se, almenys no sense endur-se el seu amant amb elles; aleshores va deixar anar també el seu gemec, dedicant-me'l.

—Mmmm, xiqueta. Però que bé. —em va dir ell satisfet.

—Sí, eh? —vaig contestar amb un somriure.

Estàvem els dos extasiats damunt del llit, com en un nuvolet encara, a mi em rondaven pel cap les sensacions i postures que havíem assajat a l'habitació aquella. Així, seguint el fil a l'inrevés de com havíem anat fent vaig arribar al moment ascensor i el seu primer embat i com pensava jo que li trauríem poc de trellat a la feina. Les obligacions. Amb aquest home sempre passava igual, semblava que sols tenia en el cap una cosa. Malgrat que després, quan es posava a treballar era un gran professional. Vaig centrar la ment en això. Li vaig dir:

—Perla, anem per feina. Has vist el sobre en entrar?

—Sí. L'he ignorat, però l'he vist. Vaig a per ell.

Carles va tornar al llit ràpidament, amb un sobre gran a la mà. El va obrir i em va llegir el contingut: "Seràs la

supervisora de l'oficina de Santi. Tens autoritat sobre ell per a tot el tema de xarxes socials, premsa, anuncis i... relacions públiques”

—Vaja que bé, una cobertura perfecta per controlar-li l'ordinador. I qui ho fa això ara a la seua oficina?

—Mònica, que està desapareguda. Amb Nora que l'ajuda.

—Ah, la conec, d'una història de fa temps. —vaig dir.

—Entesos, el xic per a tu, la xica per a mi. —va adjudicar.— Me la menjaré en un sospir!

—Ves d'espai, milhomes, no siga cosa que t'emportes una decepció... les coses sovint no són com semblen. — No vaig voler donar-li més pistes, em divertiria amb la sorpresa que s'enduria quan li entrara a Nora.

—Sí, eh? Bé, no crec. Saps una cosa? M'he quedat molt bé amb el massatge que m'has fet...

—Estava tan entretinguda amb el massatge que no t'he dit que ja he comprat les boles xines... —Em vaig estirar per agafar una caixeta negra que hi havia damunt la taula de nit.

—*Pour moi?* Nena, a mi no em vingues amb joguines. Jo sóc més d'anar a pèl.

—Són com unes cireres que a dins... —vaig començar a dir.

—Res, res. No et canses. A mi no em va això. —va dir tallant Carles.

Em vaig quedar decebuda, en “sensu estricte” les boles ni donaven plaer per elles mateixa ni eren per als dos; eren per a mi. Però havia pensat fer un joc, gaudir-les amb ell. Igual no era la parella de llit ideal si no li anaven els joguets... encara.

Vaig tornar a parlar de feina:

—Au, doncs arreglent-nos i anem a dinar. Vanessa ens ha preparat una reunió-dinar amb Santi i Nora per començar a situar-nos. Un dinar és una manera molt mediterrània de començar una relació.

Una vegada al restaurant, fetes les presentacions i havent acabat de demanar el dinar al cambrer vaig decidir deixar sols a Nora i Carles.

—Vaig al bany. —vaig dir.

—Jo no t'acompanye, ni que siga per trencar el tòpic. —afegí Nora.

—Doncs jo sí, ens dividirem a la porta, però t'acompanye fins allà. —digué Santi.

Mentre el meu acompanyant i jo ens encaminàvem als banys la parella que havia quedat a la taula començaren una conversa:

—Fas mala cara. No et trobes bé?

—No tenia ganes de vindre a dinar hui, però Santi ha estat molt insistent.

—Mira, ella també. I jo tampoc. Vull dir: ella tenia també moltes ganes d'eixir i jo tan poques com tu. —va contestar Carles— Però ho podem arreglar.

—Sí? Com? —va respondre Nora divertida, veia les intencions del casanova de lluny.

—En acabar de dinar tu i jo anem a fer una volta i ens fem una copa... *chez moi*.

—On?

—A casa meua.

—Saps una cosa, guapet de cara?

—No —a Carles ja no li va agradar el to de la conversa.— digues.

—Per deixar-t'ho clar: preferiria anar amb Fina.

Mentre al bany l'home de Vanessa i jo ens detinguérem just a la porta.

—Ens dividim? —Vaig dir jo.

—Clar, no estaria ben vist que entrara amb tu. Encara que més d'un que s'ha quedat mirant-te al passar ho desitjaria. Santi em va fer entrar al bany de dones; jo em vaig quedar un poc decebuda per la seua poca iniciativa. Igual seria cosa d'anar pensant una altra manera d'obrir-lo. O estava fent-se l'interessant. Per si de cas em vaig llevar el tanga i el vaig guardar al borso, després el faria anar al despatx i no estava de més anar preparada.

En eixir del bany el tenia allà a la porta, l'esquena recolzada a la paret i toquetejant el seu telèfon. El va bloquejar

amb nerviosisme, amb un gest imperceptible i sols vaig arribar a entreveure fugaçment una conversa de whatsapp amb el Duomo de Firenze de fons de pantalla.

—Se n'aneu junts i torneu junts... —va dir Carles en veure'ns arribar a taula.

—A la teua dona se l'han menjada amb la mirada tots els tios d'ací a la porta del bany.

—Ets un exagerat. —vaig dir.

—Això o em miraven a mi. —va dir rient Santi— Bé, i ara quan acabem de dinar què fem?

—Doncs tu i jo hem d'anar a l'oficina i posar-me al dia, no se què voldran fer ells. Li podries donar festa a Nora hui... — vaig insinuar.

—No. Nora i jo no farem res. —va contestar Carles un poc molest amb Fina.— Jo me'n vaig a casa.

—I jo sí que és cert que necessite la vesprada lliure, em fa mal el cap.— Va dir ella.

Ens alçarem de taula i les parelles ens dividírem: Santi i jo anàrem cap al cotxe per tornar a l'oficina. Carles i Nora es quedaren a la porta del restaurant mentre la xicota encenia una cigarreta. Ell esperava pacient al seu costat, es prengué el silenci com una invitació a xerrar.

—Aleshores amb Fina? —va dir el xicot trencant el gel.

—Sí, m'agradaria molt. La veig llençada, creus que dirà que sí? —contestà, acomboiada.

—Dirà que sí. El cas és que ara sembla ocupada... —va contestar Carles pensant en tota l'estratègia que jo m'havia de buscar per treure-li el pendrive a Santi.

—El que busqueu ho tinc jo.

Carles es va quedar mirant la xicona amb cara de sorpresa, se sentia impotent: descobert i derrotat al mateix temps. No va voler allargar la cosa amb negatives inútils.

—Sí? I... ens ho donaries?

—Ho podem parlar. —va dir Nora fent l'última calada a la cigarreta. —Però ho vull parlar amb Fina.

—Oh. Sí, és clar. Aleshores com ho vols arreglar?

—Vull que em dones les claus del vostre apartament,

vull estar allí quan torne aquesta vesprada, les dues soles. —va exigir.

—I el preu? —Carles ja estava en mode pragmàtic començant a negociar.

—Parlar de diners és vulgar, no patiu us eixirà més barat del que penseu.

—Saps? No m'esperava que una administrativa ens donara la solució al problema.

—Xic, açò és un "Excelsior" en tota regla.

—Un què? —va preguntar Carles.

—Un "Excelsior" és un problema d'escacs en el qual la peça menys probable és la que fa el mat al rei contrari. Ell no jugava a escacs. Va decidir arriscar-se, va traure un clauer i li'l va passar a Nora.

—Ho necessitem hui mateix. —va mentir. Volia pressionar la xicona.

—No, hui no. Demà pots passar per l'oficina quan no estiga Santi.

—Saps on és? A la Torre Laia, 6é pis, porta 11.

Nora va llençar la burilla al terra i se'n va anar sense fer-li dos besos.

Al despatx la reunió de treball va acabar més prompte del que jo havia previst pel missatge que vaig rebre de Carles: "deixa-te'l estar, Nora diu que el *pendrive* el té ella". Em vaig deixar Santi sol al despatx que no entenia res. I ell va aprofitar el quedar-se sol per anar al test de la planta de Mònica i agafar el *pendrive*.

Em vaig dirigir a casa. La resta de missatges que llegia mentre conduïa em van anar orientant cap a la nova contrincant sexual que anava a trobar-me: "Nora t'espera a

David Oliver

És cap d'equip de vendes. Va néixer i viu a Carcaixent.

La seua passió és inventar històries, ha participat en obres col·lectives com el projecte Històries Veïnals amb els relats curts conjunts “Com hi ha món” i “L'altra”, una història en “Impostures” i un relat en la recopilació “Microrelats per la igualtat”.

És autor també del bloc Fantasia i Erotisme (www.atreviments.blogspot.com) on hi ha escrits curts que li permeten interactuar amb lectores i lectors.

Altres llibres, també eròtics, de David són *Maduresa*, *Cre-mallera*. El darrer, *Alícia* (El Petit Editor, 2015), gira entorn a diversos personatges i un assassinat. Una mena de puzzle narrat a partir de la confluència de diferents veus en primera persona que ens van destapant la trama.

Firenze

Una història que reuneix tots els condiments necessaris per bastir una bona menjada: enveja, venjança, música i sexe. Les complicades relacions entre diferents membres de grups empresarials per obtenir rendiments provoca trobades i oblitats per parts iguals. Un objectiu comú i diverses maneres d'aconseguir-lo.

Desenvolupada en escenaris que ens resulten familiars, recreats per la força de la paraula, *Firenze* ens transporta a un món en què el sexe i les rivalitats capitalistes es reparteixen el protagonisme.

Firenze, una novel·la eròtica que va més enllà.